

A photograph of a sun shining through a dense canopy of autumn trees with vibrant orange and yellow leaves. The sun is a bright, glowing orb in the center, partially obscured by the branches and leaves. The overall scene is warm and atmospheric, capturing the essence of a crisp autumn day.

Mylläarin tytär ja maahinen

Olipa kerran mylläri, jolla oli nuori, mutta erittäin viisas ja nokkela tytär. He asuivat pienen kylän reunalla, siellä, missä pieni puro solisi ja pyöritti myllyn ratasta. Eräänä päivänä myllärin tytär oli lähtenyt synkkään metsään poimimaan marjoja, sillä hän halusi yllättää isänsä tekemällä hänelle marjapiirakan. Hän hyppeli juuri metsätiellä, kun pensaasta hyppäsi maahinen hänen eteensä. Myllärin tytär säikähti ja sanoi: ”Kuka sinä olet? Oletko maahinen maan alta?” ”Oikein arvattu”, sanoi maahinen ja virnisti. Sitten hänen äänensä muuttui hieman ivallisesta äänensävyistä huolettomaan, kun hän sanoi: ”Mitä sinä tyttönen teet ihan yksin metsässä?” ”Marjoja minä tässä halusin poimia”, vastasi tyttö. ”Vai niin. Tiesit kai, että tämä metsä on minun maatani? Kaikki, jotka haluavat poimia marjoja minun mailtani, pitää suorittaa kolme minun antamaa tehtävää. Ellei suorita niitä tehtäviä, niin käy huonosti ja myllypuroon ei sen jälkeen enää virtaa vettä.” ”En tiennyt, että tämä metsä on sinun, mutta olen valmis suorittamaan kolme tehtävää, mutta vastalahjaksi haluan sitten myös tämän metsän, jos onnistun. Jos en onnistu, sinä saat pitää metsäsi ja sitten vesi tyrehtyy purosta.” Maahinen katsoi tyttöä tutkivasti, mutta vastasi sitten lopulta: ”Hyvä on tehdään sitten niin. Ensimmäinen tehtäväsi on saada minun sormukseni takaisin isolta haulelta. Kun olet suorittanut tehtävän, vihellä kolme kertaa, niin tulen paikalle. Jos luovutat, niin vihellä kaksi kertaa, niin saavun lunastamaan palkkioni.” Sitten maahinen katosi savuna ilmaan.

Tyttö kulki tietä eteenpäin, kunnes saapui lammen rantaan. Siellä hän näki suuren ja happaman hauen takertuneena verkkoon. Tyttö oli kuullut, ettei hauki suostu tekemään yhteistyötä tai tekemään palvelusta, ellei sitten ensin auttanut häntä. Niinpä nokkela tyttö päätti tehdä haulle tarjouksen: ”Hei haukiseni! Jos vapautan sinut tuosta verkosta, annatko minulle sormuksen, joka on sinun hallussasi?” Hauki mulkoili hetken, mutta murahti sitten: ”Hyvä on.”. Niinpä myllärin tytär kahlasi hauen luo ja vapautti hauen verkosta. Sitten hauki ui pois, mutta palasi hetken päästä takaisin sormus suussaan. Tytär kiitti haukea ja kahlasi takaisin rantaan. Sitten hän vihelsi kolme kertaa. Maahinen ilmestyi siinä silmänräpäyksessä, ja hänen naamastaan näki, että hän oli harmissaan. ”Tässä on sormuksesi. Mikä on seuraava tehtäväni?” ”Seuraava tehtäväsi on kerätä kaikki ruukun sirpaleet metsä-aukiolta. Tee sitten samalla tavalla niinkuin jo ohjeistin.” Sen sanottuaan maahinen katosi metsän varjoihin.

Myllärin tytär jatkoi matkaansa. Pian hän saapui metsäaukiolle, ja maassa kimalsi satoja ruukun sirpaleita. Neuvokas tyttö näki sattumoisin tikan, joka aikoi juuri iskeytyä muurahaispesän kimppuun. Viime hetkellä tyttö sai hätistettyä tikan tiehensä ja pelastettua muurahaiset ja niiden kuningattaren. Muurahaisten kuningatar lausui: ”Kiitos, että pelastit henkemme! Siitä hyvästä teemme sinulle yhden palveluksen. Missä tarvitset apua?” ”Minun pitäisi kerätä nämä kaikki ruukun sirpaleet pois, mutta niitä on minulle aivan liikaa ja liian pieniä. Voisitteko auttaa minua keräämään nämä sirpaleet?” ”Tietenkin! Autamme ilomielin!” Sen sanottuaan muurahaiset ryntäsivät kauhealla vauhdilla metsäaukiolle ja alkoivat kerätä innokkaina kullanhoidtoisia sirpaleita. Muutaman minuutin päästä kaikki sirpaleet oli kerätty siistiin kekoon keskelle valoisaa aukiota. ”Kiitos korvaamattomasta avustanne!” sanoi tyttö silmät säteillen. Sitten hän vihelsi kolmesti ja maahinen ilmestyi jälleen hänen eteensä. Hänen naamansa oli yhtä hapan kuin viime kerralla, aivan kuin hän olisi puraissut sitruunaa. ”Jahas”, kähisi maahinen tytölle. ”Olet näköjään onnistunut

tehtävässäsä. Kolmas sekä viimeinen tehtäväsi on hajottaa tämä kaiken kestävä sauva.” Sen sanottuaan hän katosi ilmaan silmät ivallisesti kiiluen.

Tyttö istui kivelle ja mielti. Maahinen oli antanut hänelle tarkoituksella mahdottomalta tuntuvan tehtävän, sillä hän ei halunnut menettää metsää hänelle. Myllärin tytär käänteli lasista sauvaa ja huomasi sattumalta siinä pienen, pienen halkeaman. Se oli kai tippunut joskus niin kovalla voimalla, että se pieni kohta ei näköjään kestänyt sitä. Hän katseli kohtaa tarkemmin. Jos katsoi oikein tarkasti, saattoi nähdä, miten jotain tummanlilaa ja kimaltavaa nestettä tulvi hiljalleen ulos aukeamasta. Tyttö katseli ympärilleen ja otti käteensä kiven, jonka toinen pää oli sileä ja pyöreähkö, kun taas se toinen pää oli röpelöinen ja siinä oli veitsenterävä kärki. Hän alkoi työntää kiven terävää päätä halkeamasta sisään ja hän näki, miten lasi alkoi halkeilla aina vain enemmän. Samalla se mystiseltä näyttävä neste alkoi tulvia entistä enemmän ulos sauvan sisältä. Lopulta hänellä oli kädessään enää vain lasinsirpaleita, jotka olivat jääneet rikki menneestä sauvasta, sekä se kummallinen litku, jonka hän oli kerännyt koriinsa. Sitten hän vihelsi viimeisen kerran kolme kertaa ja maahinen ilmestyi jälleen hänen eteensä.

Maahisen naama oli yhtä punainen, kuin kypsä tomaatti, ja hän puhisi kuviteltuun partaansa, jota ei ollut. ”Miten sinä teit sen? Se oli kaiken kestävä sauva! Ei sitä voi rikkoa! Se on mahdotonta!” ”No, se on niille mahdotonta, jotka eivät käytä päätään”, sanoi tyttö kipinä silmissään. ”Yksi asia jäi silti vielä mietityttämään. Mitä tämä litku oikein on? Ja mitä tapahtuu, jos heitän tämän tähän mystiseen myyränkoloon, joka taikoo kaiken ikuisiksi ajoiksi pois maailmasta?” ”Älä tee sitä! Se on minun siel...” Siinä samassa maahinen katosi kuoppaan, sillä myllärin tytär oli kaatanut lilan nesteen siihen mystiseen kuoppaan, jonka hän oli huomannut sattumalta, kun hän oli löytänyt sen erikoisen kiven, jolla hän sai sauvan rikki. Se neste oli ollut maahisen sielu, sen tyttö oivalsi siinä samassa, kun hän oli kaatanut sen pois. Samalla hänelle selvisi, että maahinen oli lumonnut metsän, sillä nyt kaikki pimeys alkoi valua myös siihen myyränkuoppaan, jonne maahinen oli hetki sitten kadonnut. Metsään alkoi tulvia joka puolelta valoa metsään ja muurahaiset, joita hän oli auttanut, muuttuivat keijuiksi ja se yrmeä hauki muuttui vanhaksi velhoksi. He tulivat yhdessä tytön luo. ”Olemme sinulle selityksen velkaa”, sanoi velho hymyillen. ”Seitsemän vuotta sitten maahinen lumosi tämän metsän, ja vangitsi meidät eläinhahmoihin. Samalla hän karkoitti kaikki muut metsäneläimet metsästä. Me emme pystyneet tekemään silloin mitään, koska maahinen oli mahtavampi kuin me, mutta sinä pistit pisteen hänen puuhilleen.” Sitten hän heilautti taikasauvaansa, ja yhtäkkiä joka puolelta alkoi vipeltää ja lepattaa metsäneläimiä heidän luokseen. ”Kiitos sinulle. Sinun ansiostasi olemme vihdoinkin vapaat. Metsä kuuluu nyt sinulle”, sanoi metsänväki yhteen ääneen. ”Annan metsän teille, sillä tämä on teidän kotinne. Mutta nyt minun pitää mennä kotiin, sillä haluan leipoa isälleni vielä piirakan.” Ja niin tyttö hyvästeli metsänväen ja lähti hyppelemään kotiin. Kotona hän leipoi isälleen maukkaan piirakan ja vesi solisi iloisesti myllypurossa. Sen pituinen se.

Yksin ihminen harvoin onnistuu yksin, mutta yhteistyö on kuin taikavoima, joka kantaa läpi koko elämän.